

Foi'a acést'a ese in tóta joi-a, — dar
prenumeratiunile se primescu in tóte dílele.

Prețulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu
3 fl. pe trei lune 1 fl. 50. cr.; pentru alte țieri: pe anu
7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tóte șiedienile si banii de prenumeratiune
sunt de a tramite la Redactiune
Strat'a lui Leopoldu Nr. 21

Catra cetitorii „Gurei Satului.”

Numerulu presinte este ultimulu, care mai apare sub redactiunea mea. . . .

Ocupatiunile mele literare nu-mi permit sê potu conduce si mai departe acést'a fôia atâtu de necesaria pentru noi Romanii de dincóce de Carpati.

Dar „Gur'a Satului“ nu va incetá. Ea va continua si in viitoriu sub redactiunea amicului meu E. B. Stanescu, deputatu dictalu.

Domnii abonanti ale caroru abonaminte n'au espiratu inca, voru primi si de acuma inainte fôia; de cumva inse sub redactiunea nóua n'ar voi a mai continua prenumeratiunea, sum gata a li re-tramite banii.

In fine mult'amescu atâtu dloru prenumeranti, câtu si onorab. mei colaboratori pentru concursulu loru pretiosu.

Depunu pên'a cu acea rogare, sê binevoiti a medita despre efectulu acestei foi, si déca veti aflá, cá si ea a contribuitu câtu de pucinu la clarificarea opiniunii publice, modest'a mea activitate va fi recompensata de ajuns!

Iosifu Vulcanu.

Remasu bunu !

Frundia verde de cicióre,
Cetitori si cetitórie,
Remaneti cu Domnedieu,
Eu me ducu cu dorulu meu !

A trecutu multu timpu acuma,
De candu eu v'am spusu cu glum'a
Multe vorbe cam sarate,
Adeveruri piperate,
Multe vorbe muscatórie
Si amaru pitigatórie,
Multe, multe, dar acuma
Am finitu si eu cu glum'a. . . .
Si me ducu in drumulu meu,
Remaneti cu Domnedieu !

Si de candu am inceputu,
Si de candu eu m'am nascutu,
De de subtu si pana 'n susu,
Ori si cine ce mi-a spusu,
N'am crutiatu pe nime 'n lume,
Despre toti facutu-am glume,
Candu gresira, — dar acuma

Am finitu si eu cu glum'a
Si me ducu in drumulu meu,
Remaneti cu Domnedieu !

Unii despre cari am scrisu,
Cu placere au surisu,
Altii multu mai simțitori,
Se umplura de fiori,
Si cu dulce m'aru fi datu
Chiar si dracului din iadu. . . .
Dar eu totu-si pan'acuma
Totu continuasem glum'a,
Dar de-acuma tacu si eu,
Remaneti cu Domnedieu !

Dorulu loru nu s'a'mplinitu,
Cá eu totu-si am traitu,
Si de-acum asiu totu trai,
Déca dór' asiu mai dori;
Dar se cóce nuc'a 'n nucu,
Vine timpulu sê me ducu,
Si ve lasu in veci, — de-acuma
O sê spuna altii glum'a,

Eu me ducu in drumulu meu,
Remaneti cu Domnedieu !

Dar acum la despartire,
Sê veniti toti cu iubire,
Si cu-o stringere de mana
Si cu o vorba romana,
En viniti de-mi aretati,
Cá nu ve mai superati,
Cá sciti si voi a uitá !.
Dar de nu veti ascultá,
Eu me ducu in drumulu meu,
Remaneti cu Domnedieu.

Frundia verde de cicióre,
Cetitori si cetitórie,
Si voi toti ce dragi mi-ati fostu,
Eu me ducu cu dorulu vóstu,
Eu me ducu cu dorulu greu,
Remaneti cu Domnedieu !

Gur'a Satului.

Scrisorile lui Pacala către Tandala.

Adio! adio! adio!

Adio! adio! adio!

Frate de cruce!

Cu lacrimi de sange, cu suspine viforose si cu vaete amare (smulgandu-mi perulu, barb'a si mustetiele) ti-scriu aceste — póte ultime — síre.

Ah! Oh si vai! man'a mi-tremura, ca a burnotistiloru, si nu mai pota scrie! Tóte in giurulu meu nu intóna alte sunete, decâtu numai: adio! adio! adio! Sum silitu dara a me intrerumpe pe unu momentu, a plange amaru si numai dupa aceea a continuá, spre a-ti poté descrie marea mea dorere!...

Nu mai pota plange! — Voiu dara a continuá. . .

Procum bine scfi, din ultim'a mea epistola, eu me facui cetatianu bravu alu Romaniei, ce se batjocuresce „libera“, inse crud'a sórte me persecută si acolo. Tóte încercările mele, de a poté deveni avutu si fericitu, se nimicira ca fumulu si numai pentru aceea, pentru că nu sum nascutu jidanu. Asculta numai: Senatulul s'a invoitu, ca nu eu, ci jidanulu Moise, Avramu Solomonu de Buchner sê fia numitu consulu alu Americi de nordu; deci eu nu am mai avutu ce cautá in Romania, ci decisei unanimu a me rentorná éra-si in patria, cu atátu mai vertosu, cá am cetitu prin jurnale, cá ungerii voiescu a ne cultivá, a ne faceo — ungeri. Deci dîsei adio Romaniei si nu me oprîi pana in tíer'a Tocano-mamaligariiloru.

Aici fui martoru urechio-oculatu unui grandiosu evenimentu, ce va fi insemnatu cu litere de mamaliga in istori'a vietiei nóstre natiunale.

Ti-este cunoscutu deja, cá Romanii sunt atátu de belicosi, încátu deca nu au pre cine bate, cu cine sê se lupte, se ducu la munti si se lupta cu lupi si ursi. Asié si mamaligarii.

Unulu dintre eroii tíerei Tocanariloru a ucisu, septemanile trecute, unu mare dobitocu, ceva féra din luna.

Nime inse din acea tíera n'a sciutu, cá ce tricotidienia mai póte fi.

Unulu dícea cá este elefantu ratecitu din Australi'a, altulu dícea, cá este leu din Maramuresiu, éra altii díceau, cá-i lupu séu vulpe — cadiuta din luna; inse nime nu sciá cu siguritate, cá ce póte fi? Iubitulu si politiculu loru de Ujfalusy érá chiar in Siomeut'a. Se adresara dara catra dinsulu. Domni'a-lui fu mai intieptu. Dede ordinu, ca sê se convóco o adunare generala si sê se decida acolo, cá ce felu de dobitocu e acela, cá-ci — dícea elu — ministeriulu va remunerá fórté bine pre marele venatoriu, si comitatulu intregu va fi laudatu pentru acésta descoperire grandioasa. Câte-va strigature numai (do po cóst'a Siomeutei), si mamaligarii toti erau gramada. Toti si-faceau cruce si si-cascau gu-rele, dar nu potcau gáci.

In fine érá sê se otarésca ca sê se taie cód'a si urechilo bietului anonimú si sê se tramita la Pesce, dreptu la ministeriu, unde sunt multi ómeni cu

minte, cari voru scf de ce soiu este elu; inse unii nu se invoira, cá-ci — díceau ci — acum este caldura mare — canicula! — picioragele se voru imputfi si apoi dnii ministri nu sunt invetiati decâtu cu — parfumuri.

De aci apoi se incinse o disputa fórté infocata, cincii-dieci si patru de insi au vorbitu la acelu objectu importantu, fórté importantu!

Candu érá sê vorbésca chiar celu din urma, mi se presintá o telegrama.

De candu-su, nu am capetatu telegramo. — O defacui cu frica si cetii urmatóriele: „Frate Pacala! Gur'a Satului a depusu portfoliulu. Grabesce, ca sê ne luámu adio de la elu. Alu teu Tanda, Mand'a, si a ta Trénc'a, Flénc'a!“ Oh! nefericitulu de mine — esclamai eu; apoi ne mai acceptandu finea adunării, luai paleri'a in dinti si o tullii la fuga catra Pesce, ca sê pota díce unu ultimú adio iubitului meu nene Gur'a Satului.

Am fugitu si am totu fugitu, inca prin Satumare, de se rumpea pamentulu. In fine me usteni si me pusei la odihna. Peste câte-va minute ajunse in apropierea mea unu romanu ducandu cu coci'a nesece „boroshordaue la hegi.“ Elu vediendu-me ustenu, me luá langa sine si me a duse „hêptu“ aprópe de Pesce. Pe drumu am „beseduitu“ multe. Si elu plangea cu mine pentru abdicerea badei Gur'a Satului.

Éra remasei pre josu. Incepui de nou a fugi, nu cum-va sê intardfu.

In caletori'a mea minunata nu aveam ce sê facu alta decâtu sê compunu o 'stralucita vorbire de despartire, cu care sê intimpinu pre Gur'a Satului; inse habauculu de mine pre candu am ajunsu aice am uitatu totu afara de o constructiune. Ea suna asié: Frate Gur'a Satului! Permite-mi sê dau espressione mării simtiomintelorú mele pre care anim'a mea, ca pre o gondola, plutesce in. . . Diu am uitatu mai departe!

Destulu cá nefericirea nu sta in ast'a, cá sunt multi oratori, cari pana ajungu la tribuna uita tóta vorbirea — ci nefericirea sta in aceea cá eu am intardiatu.

Am plansu, am suspinatu mereu dupa urm'a lui si acum numai pre asta cale mi-potu luá adio de la dinsulu.

Adio dar iubito principalu! Suvenirea ta remane tiparita in véculu-vécului. La revedere in — ceriu!

Éra tu, nefericitule de mine! plange si gelesco si mori, cá nu sciú cine ti-va mai scrie. Domnedieu scie ce sê va alege si din mine.

Adio, adio, adio! Pana la revedere — cine scie — póte in lucéferu séu in luna!

Ori unde . . .

Eu si pana atunci

remanu alu teu
frate de cruce
Pacala.

TRÉNCA si FLÉNCA.

T. De ce plangi, sora draga ?

F. Cum sê nu plangu !

T. Pentru ce ?

F. Pentru câ nenea Gur'a Satului se duce de la noi.

T. Auleo Dómne !

F. Totu ni-a fagaduitu, câ ni va cumperá baine nóue, si éta elu se duce chiar atunce candu acceptamu mai multu rochi'a cea nóua. Of, of !

T. Of, of !

Amnestia generala.

In ultim'a dî a domnirii mele éta vinu si eu a dá amnestia generala toturora, pe cari i-am amintitu in foiti'a acést'a din candu in candu.

Loculu primu intre cei amnestiati se cuvine intieptului barbatu-redactoru alu „Gazetei Transilvaniei.“ De acuma inainte de mine va poté sê dórma in pace, câ eu nu-lu voi mai intrebá in vecii veciloru, câ cum se administra fondulu Sincaianu ?

Parintele Moisu asisdere si-póte face cruce, câ a scapatu de mine, si astu-felu nimenu nu-lu va veesá eu secature d'alde fondulu Marianu.

Préosfintîti canonici potu sê face asemenea câtu de multe *visitatiuni canonice* — pe la nepótele loru, câ eu nu-i voi mai conturbá in fericirea loru.

Deputatii nostri potu sê taca câtu voru vré, si clubulu nationalu va poté sê nu tiena siedintia decátu numai in diece ani odata, câ-ci de acuma inainte si eu voi avé mai multu timpu a jocá cu dînsii câte unu preferance.

Giga va poté sê-si face óre câtu de vialé, câ eu nu voi torná in paharulu seu — apa acra.

Sfintî'a Sa parintele episcopu din Oradea-mare va poté sê siédia in vecii veciloru totu la Rom'a, câ eu nu-lu voi mai chiamá acasa.

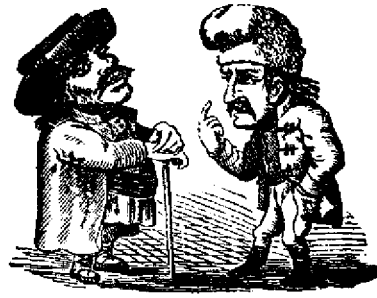
Si voi deaco-romaniloru, si toti câti sunteti pe fati'a pamentului guvernamentali independinti, antisiambrati câtu ve placo pe la domnii cei mari, tēraiti-ve câtu veti voi inaintea domniloru ministri, faceti ce veti dorî, eu nu voi mai aretá cu degetulu spre voi, — de mine veti poté schimbá profesiunea vóstra de credintia intr'o dî de o mia de ori !

Allah sê ve lungésca umbr'a la toti !

Sê traiti toti in pace si sanetosi !

Gur'a Satului.

TANDA si MANDA.

T. Audîtu-ai ce s'a intemplatu ?

M. Ce ?

T. Principalulu nostru ne parasesce.

M. Si chiar acuma se duce, candu tocanarii de la Siomcut'a se ingrigira de unu sujetu atâtu de bunu pentru noi. Spre incheiare, haid sê publicámu dara si noi unu premiu :

!!Premiu de 000000000 ga'bevi!!

se va da acelu moritoriu intieptu, care va gâci pro primo : câ vulpea impuscata in (lun'a lui) ciresieriu de eroii venatori ai terei de mamaliga — este ea óre — vulpe séu lupu ? si, prin urmare pro secundo : câ romanii din tier'a mamaligei sunt ei óre — romani séu magiari ?

Acelu ce va deslegá bine aceste noduri gordiane, va face unu serviciu nespusu nu numai „Guroi Satului“ ei si istoriografului stranepotiloru lui — Bondeguzu.

Deci la lucru ! intiepti vulpologi, lupologi, mamaligarologi etc. etc. toti „ologii“ de pre faci'a pamentului !

Cestiunea e mare, fórte mare, e importanta, fórte importanta ! De la ea depinde fórte multu ! Nemesiugu, pisle de cane !

Deci fiat lux ! (adeca) mamaligarii sê fia illuminati !

Respunsurile sunt a se adresá :

Inclitului presidiu alu congregatiunii dobitoco-mamaligo-logice.

T. Mei Mando !

M. Ce ?

T. Eu asiu mai adauge inca ce-va.

M. Ce ?

T. Asiu dorî sê se constate déca acelu animalu selbatieu fost'a de soiu nobilu, adeca fostu-a *nemesiu* séu ba ?

Post'a Gurei Satului.

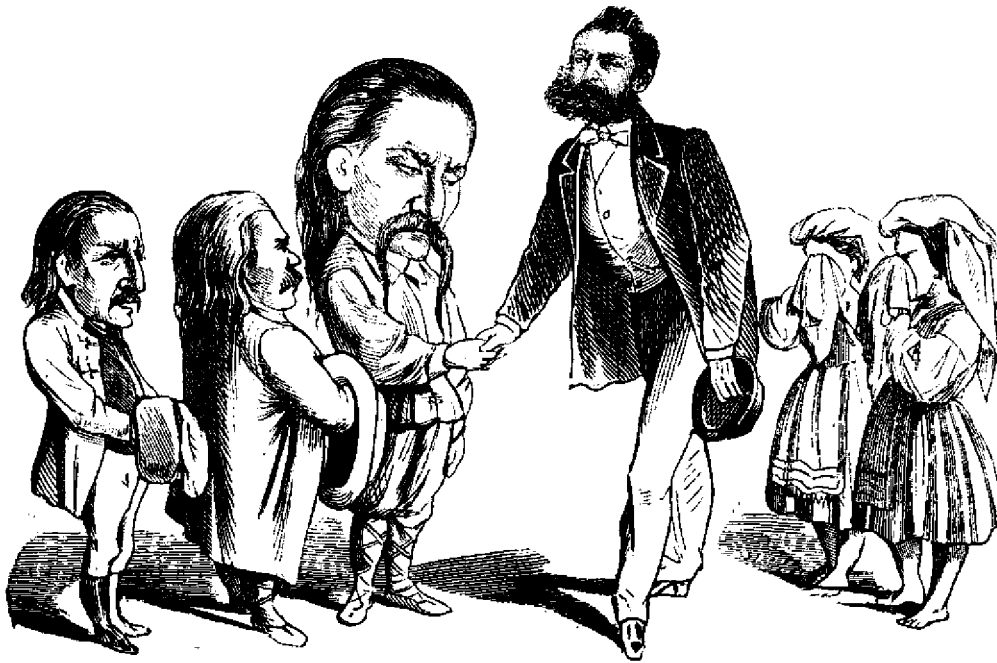
Para-ti bine ! Dieu mi-si pare bine, câ voi scapá de dta, — credu inse, câ dtale ti-para si mai bine, câ vei scapá de mine.

Eu me duc si plangu. Si eu me duc, inse eu nu plangu, ci din contra nu mai potu de bucuria, câ de acuma inainte nu voi mai fi silitu a ceti versurile dtale. Pentru acésta voi si cumperá pe sém'a bisericeii o lumina mare.

Haid' eu mine ! Ba, ferésca-me Domnadien ! Eu m'oiu duce acolo, unde voi fi departe de — versurile dtale.

Remasu bunu ! Apoi remaneti sanetosi, toti versificatorii rei, câ eu nu ve voi mai conturbá in visurile vóstre. Poteti scrie câte verdi-uscate veti voi ! Remasu bunu, inbite publicu cetitoriu, ast'a fu ultim'a posta ce ti-am tramisu.

Despartirea.

Personalulu redactionalu se desparte de fostulu redactoru.

Schimbarea ministeriului Gurei Satului.

Fostulu ministru-redactoru predă portfoiulu urmatoriului seu, cantandu :

Frundia verde, lemnu uscatu,
Facu-mi cruce c'am seapatu !

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoru: **Iosifu Vulcanu.**

Ca tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru Nr. 9.

Alaturâmu invitarea de prenumeratiune pentru „Gur'a Satului.”